

Textus: ApCsel 2, 1-13

Kedves Testvérek!

I.

Az álmunk: egymás megértése. Hogy jól értsek, s hogy jól értsenek. Az álmunk: egymás megértése gondolatban, érzésben és szavakban is: a közös nyelv, a közös élmény, a szavak nélküli megértés. Megértő pillantások, megértő és elfogadó kézszorítások, megértő ölelések s a bizonyosság akkor is, mikor nincs ott a másik, mert máshol, másban van. Az álmunk az erő s a bátorság a mély megosztáshoz. Szeretni s szeretve lenni, ahogy vagyunk. Mindez álom marad, mert valóságunk a sebesség, a felszínen sodródó, egymástól elragadó árbán, ingerekben, benyomásokban, információban fuldokló létünk.

Információ áradat. Túl sok szó, formáció, kép s adat. Ki hol van, mikor, mit csinál s kivel? Kivel kellene lennem, mikor, hol, kinek tartozom valamivel? Idő, pénz, ölelés, egy jó szó vagy kettő, élmény és barátság, mélység és magasság- mit vesz el tőlem, tőled az áradó, elsodró, magával ragadó információ? Mindenhol ott van, mindenhol jön és szivárog, mint öreg bárkába a víz, mint gomolygó füst a kulcslyukon át, ott van és téged akar. Elér a villódzó reklámokon át, élő és holt képeken keresztül nyúl feléd, érintheted, törölheted, előhívhatod, befogadhatod: a részed lesz. Ott van, ha elalszol, álmodban csukott szemeidtől arasznyira villog: üzeneted jött, hívtak, „lájkkoltak”, várnak, nem várnak, keresnek vagy sem, jelölnek vagy letiltanak...

A gondolataink sem tiszták, mert tele vannak teendőkkal, benyomásokkal, fontos s kevésbé fontos képekkel, hangokkal, benyomásokkal. Millió lehetőség, tapasztalás és a belőlük maradó, összemosódó emlék halmaz. Emlék töredékek... káosz... az információ áradat mocskos hordaléka...

Nyelveket tanulunk, anya s idegen nyelvet, így értjük a velünk beszélőt magunk mellett s a világ másik végéből is. Szavakat ismerünk s értünk mondatokat, de a megértés mégsem természetes. Nem értjük, saját magunkat sem, félreértjük, hogy mire vágyunk, mitől félünk, s miért tesszük azt, amit éppen... ezért keressük élethosszig: kik vagyunk voltaképpen? Az álmunk a megértés. A titok: az ember a magunk s a másik testében. Megértés: szerethetővé tenni azt, mi saját magunk. Elfogadni s formálni. Részben s egészen. Az álmunk a csend is. Mikor nincs mit értelmezni, feldolgozni, kizárni, kiszűrni s eldönteni, mert lehet csak lenni. Hallgatni. Belső dallamokra, ritmusokra figyelni, tényleg mindent elengedni. Ringatózni, lubickolni az ős-csendben, könnyűségben, az önfelelt létezésben.

II.

A teremtéskor, a legősibb ős csendben az életadó Lélek, Isten Lelke ott lebegett a vizek felett. A teremtés Igéi azt suttogják, hogy Ő már ott volt. Jelen volt, betöltötte a formálódó létet. Életet adott s munkálkodott az életre lépő emberben s utána, szövetségekben, kiválasztottakban s felkentekben. Ihlette a prófétákat, halk és szelíd hanggal kérdezte, hogy „Mit csinálsz itt Illés...?” Szólt, mikor nem szerették volna, hogy szóljon s hallgatott, mikor azt állították a hamis próféták, hogy Ő szól s mutat győzelmet, s fölényt. Megjelent a Jordánnál is, Keresztelő János látta: galamb formájában szállt le, mikor feljött a vízből, a Fiúra. Ismerte Őt, ott volt szavaiban, érintésében. Hátrébb lépett a halálban s kiáradt a feltámadásban. Aztán elment a Fiú és magányos csend lett. Száraz, hideg csend. Maradt az ígéret: hogy eljön, kiárad a Lélek, velük lesz az életadó, megtanít majd mindent; s minden igazságra elvezet. Az összegyülekező tanítványok napról-napra melegítették egymást a közösség erejével s az imákkal szüntelen, kitartóan kérve, keresve. Aztán megtörtént. Hirtelen. Megmagyarázhatatlanul. Pünkösöd ünnepén. Aratáskor. Hálaadáskor.

Beszélünk valamiről, ami megtörtént egyszer. Bár lehetetlennek tűnik, hirtelen, váratlan leszakadt az ég, beszakadt minden emberi elképzelés és rázúdult a tanítványokra a megelevenítő, megfrissítő Szentlélek, a Jelenlét jelenléte, Isten zavarba ejtő és megrendítő szeretete, az irányíthatatlan szél és tűz. (...) Vártak és imádkoztak előtte a bizonytalanságban lévő és ígéretet beteljesedését váró galileai halászok. Ezek a sokat és mégis oly keveset látott emberek könyörögtek valamiért, amiről oly keveset tudtak. Változást vártak talán, helyreállást és segítséget, pártfogót vártak (vagy azt sem tudták, mit) s aztán egy robbanás lett. Megállíthatatlan és szétáradó folyam szabadult fel ebben a különleges életet adó zúgásban és szétoszló lángnyelvekben jött közel az élet. (...) Az élet, amit ismerhettek és érezhettek egy megtisztult leprás közelében, láthatták a nyomait a meggyógyult vak érző tekintetében, érezték s szívták magukba Jézus jelenlétében mindenütt, amíg a földön volt. Érezték belül, ha forgatták magukban a Mester szavait, ismerhették: ez az élet beszéde, a Lélek beszéde. És mégis, más történt s máshogy. Mint ahogy esőt vár a repedezett föld, enyhülést a kiszáradt rét: talán ismeri, de már elfelejtette a zápor ízét. S aztán egyszer csak árad a víz, csepp csepp után hull s jön a megállíthatatlan áldás. Az áldás, az ígéret beteljesülése, részegség, de nem alkoholtól, mámortól, sikertől, hatalomtól, nem bálványok kiüresítő zsibbadt részegsége, hanem a megelégedettség, a teljesség ajándéka. Leírhatatlan teljessége. A mennyé, a Királyságé, ami hasonlatos a mustármaghoz; az országé, ami eljön hatalommal. Azé az országé, ami

olyanoké, akik úgy fogadják, mint kisgyermek; akik szabadon és teljes megadással emelik fel kezüket az ég felé, beismerve: rád szorulok, mennyei Atyám, nélküled semmi vagyok, nem is létezem. Elközelített az Isten országa, testközelig jött s tovább: betöltötte az együtt lévőket a valóságos Jelenlét. Így teljesedett be sok ószövetségi szenttel együtt Jézus kijelentése is: Isten országa közöttetek van! A tiétek ez az ország, lelki szegények; a tiétek, akiket az igazságért üldöznek! Képekkel írjuk le, de mégis érthetetlen: mihez hasonlíthatnánk Isten országát? Nem e világból való! Mennyei, ezért hát nagyon nehezen leírható, de élhető, átélhető, megragadható!

A tanítványok átéltek, s mindez nem lesz a titkuk, mert látja s hallja mindenki, aki csak ott van: Isten felkavarja a várost, felveri álmából azt a népet és lerombolja a falakat: a más nyelvet, a félreértést, megtörik az elválasztó akarat. A meg nem értést elsöpri az egy nyelvet hozó, egységet ajándékozó élő Lélek.

III.

Információ áradatban úszva, küzdve és sodródva várunk valamire mi is, hogy történjen. Itt az istentiszteleten is hívjuk és énekeljük: jöjj Szentlélek! Várunk, ha nem is új pünkösdöt, de nap mint nap Jelenlétet, életet... várunk biztonságot, nyugalmat, s békességet. A Lélek gyümölcsét várjuk s ajándékát. De sokszor nem tudjuk, mit kellene várnunk. Nem tudjuk, mit kérünk. Ha a Lélekért imádkozunk, ha a Lélek valós és teljes kiadásáért könyörgünk, akkor, ha Istennek kedves és meghallgat, lehet, olyan dolgok történhetnek, amiket nem értünk, s amiket nem irányíthatunk semmiképpen. Akkor jön, amikor és ahogy akar a szuverén Isten szuverén Lelke. Meglepetés Lelke... De most ne csak várj, kiálts is: Jöjj Szentlélek! – kiálts a mélységből! Onnan, ahonnan már nem lehet, a tapintható sötétségből is, vakságból, elvesztett biztos pontok mélyéből is, szédítő mélyekből sóhajtsd, hogy jöjj! S Ő felemel, kiemel, kihoz, megszabadít, biztos pontot ad, megnyugtat... vagy melléd lép a mélységben s ott marad veled, hogy ne légy többé sohasem egyedül! Jöjj Szentlélek! - kiálts a lelked szárazságából is! Kiálts, ha nem látod az utat, ha nem érted a Szót, ha nem érint már meg, ha nem érdekel is: kiálts! És véget vet egy csapásra szárazságnak, életet ad, friss vizet, forrást és menedéket... vagy szelíden vigasztal és eszedbe juttatja az ígéreteket s a folyókat, amiket neked későbbre készített. Jöjj, Szentlélek! – kiálts, ha rátekintesz a kiszáradt, halott világra, a csontokkal teli völgyre, mit látott Ezékiel próféta... Jöjj, Lélek, hogy életre keljen, mi most halott! Igen, az életadó Lélek adhat életet halott kapcsolatokba, újjáteremthet elhamvadt álmokat és fakaszthat valódi életet s adhat megmaradást ott, ahol már semmi sem maradt. Vagy adhat megbékélést, valódi békességet a valóságban. A várakozás békességét és bizonyosságát. Jöjj, Szentlélek! – kiálts a gyászban, veszteségben, s fájdalomban is, mert a Lélek a vigasztaló, a pártfogó! A némaságban hívd a Lelket: taníts meg úgy, mint az apostolokat mindenre, amit mondanom kell Rólad s az Életről. Valódi, mély, igazi vigasztalással, megnyugvással, elengedéssel és igazi megbékéléssel jöjj, Szentlélek! Vagy légy velem ott, mikor rámtörnek emlékek és siratom elvesztett kedveseim, és siratom magamat s elmúlásom. Légy ott, ha üresnek és értelmetlennek érzem elmúló létem! Jöjj, Szentlélek! – kiálts a hitetlenségben, ha még sosem tetted, ha elutasítottad, ha sokszor megvetted! Kiálts, ha lenézted, kik igazán hisznek, ha lesajnáltad az együgyűeket, az egyszerű hívőket, vagy ha képmutatók állták el előled az utat, kiálts: Szentlélek, jöjj és tölts be, hinni akarok! És Ő ad hitet, hirtelen teljeset vagy napról-napra erősödőt, félelmekkel és kételkedéssel szembenézni merőt, bátrát. (...)

Ha hallgatsz, az is kiáltás. Ha nem tudsz most kiáltani, más kiált majd érted. A Szentlélek eljött, kiáradt az első pünkösdkor és azóta is át meg átjárja a teremtést, végigsöpör a világon, levegőhöz juttat milliőkat, felébreszt nemzeteket, könyörül az egyházon, megráz és helyreállít gyülekezeteket. Ne félj, nem kerül el, nem megy el melletted, Benne jelenik meg az Atya szeretete, aki utána megy annak az elveszetteknek!

Már nem úgy várjuk Őt, mint akkor, az első pünkösdkor, és mégis: várjuk a „hirtelen”-t, a valós jelenlétet, hogy betörjön az életünkbe! A Lélek pedig fúj, ahová akar! Hívjuk, hogy fújjon erre! Tárjuk ki a szívünket, hogy fújjon át, tisztítson és frissítsen meg! Gyülekezet, vonjuk fel a vitorlát! Szélcsendben is! Várjuk készen, mikor a Lélek mozdul, mikor a Lélek mozdít.

Az álmunk: egymás megértése. Hogy jól értsek, s hogy jól értsenek.

Az álmunk az erő s a bátorság a mély megosztáshoz. Szeretni s szeretve lenni, ahogy vagyunk.

Az álmunk a megértés: a titok - az ember a magunk s a másik testében.

Az álmunk a csend is. Mikor nincs mit értelmezni, feldolgozni, kizárni, kiszűrni s eldönteni, mert lehet csak lenni. Hallgatni. Belső zenékre figyelni, tényleg mindent elengedni. Ringatózni, lubickolni az ős-csendben, könnyűségben, az önfeledt létezésben.

Jöjj Szentlélek! Taníts élni megértésben, erőben, bátorságban, csendben! Taníts halálunkra is bölcs szívvel készülni, az utat hűséggel járni! Jöjj Szentlélek, taníts bátran élni, segíts naponta örömet s értelmet találni létünkben! Jöjj Szentlélek, segíts szolgálni, szeretni, megbocsátani, a kegyelemben élni!

Jöjj Szentlélek! Taníts álmodni, taníts felébredni, Isten országának valóságában élni! Ámen!

(Thoma László)